

כתוב בחול(ות): על בוז בירוקרטי ובוזיון המשפט בעקבות עע"ם 1884/16 דבסאיי נ' משרד הפנים

מבזק הארות פסיקה זה, עוסק בפסק דינו הקצר והלקוני של בית המשפט העליון שניתן מפי השופטים יצחק עמית, צבי זילברטל וענת ברוך. בית המשפט העליון דחה ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים בחיפה.

בעתירתו לבית המשפט לעניינים מינהליים, טען דבסאיי כי נשלח למתקן על בסיס תחושות הבטן של הפקידות, באופן שמהווה בבירור אכיפה בררנית ושרירותית. עוד טען, כי ההחלטה על שילוחו עומדת בסתירה לפסק הדין בעניין דסטה,¹ שם נקבע כי שילוחו של אדם למתקן שהייה יהיה בהחלטה פרטנית ומנומקת הקצובה בזמן, ובכך ביזה משרד הפנים את פסק דינו של בית המשפט העליון. בתגובה לעתירה השיבה המדינה, כי ייערך שימוע לכל מי ששוהה במתקן חולות, על מנת לקצוב את תקופת השהייה שלו, וכי שימועים אלו ייערכו גם למי שישולחו בעתיד למתקן, וזאת בעבור 30 יום ממועד התייצבותם במתקן.

לאחר שבית המשפט הבהיר שקציבת הוראות השהייה לאחר ההתייצבות במתקן חולות היא טרטור מיותר של בני אדם וחתירה תחת פסק הדין, הסכימה המדינה שכל הוראות השהייה שיינתנו ממועד הדיון ואילך ייקצבו טרם ההתייצבות במתקן ובמועד הוצאתן. בכך תם הדיון בהליך הבזיון.

לאחר מתן ההחלטה בהליך הבזיון, ביקש משרד הפנים למחוק מאות עררים ועתירות דומות שהוגשו נגד ההחלטה הגורפת להוציא הוראות שהייה. כל בקשות המחיקה היו גנריות, ונומקו בכוונתו של משרד הפנים לקיים שימוע חדש בנוגע לתקופת השהייה בחולות בעקבות ההחלטה בבקשת הבזיון.

בית המשפט לעניינים מינהליים קיבל את בקשת המחיקה של משרד הפנים, ומחק את העתירה ללא צו להוצאות. על החלטה זו ערער דבסאיי לבית המשפט העליון, בהדגישו כי הוא נועד לשמש פה לכל מאות בעלי הדין בהליכים שבהם הוגשו, או צפויות היו להיות מוגשות בקרוב, בקשות המחיקה.

בית המשפט העליון סבר שאין מקום להשאיר את ההליכים תלויים ועומדים. השופט עמית ציין ש"בסופו של דבר, גם אם יימחקו 400 עתירות זה מה שצריך להיות", בפרט כשמשרד הפנים הבהיר שבשל מיצוי תפוסתו של מתקן חולות, אין כוונה לשלח לשם את המערער ודומיו בחודשים הסמוכים למועד הדיון.

המערער עמד על המשמעות הקשה של מחיקת הליכים כה רבים, והשאתם של מאות עותרים ועוררים בחוסר ודאות ובחסרון כיס, רק בשל התנהלות לא חוקית של משרד הפנים. עוד עמד המערער על כך שלמצער יש לשמור על הכלל הנזיקי של "השבת המצב לקדמותו", תוך שלא ייתכן מצב שבו החוטא, משרד הפנים, מתנהל "בסביבה נטולת סיכונים של ממש" ויוצא מכך נשכר.

בתום הדיון דחה בית המשפט העליון את הערעור, אולם קבע שאגרת בית המשפט ששילם המערער תושב לידי לאלתר. בנוסף, נקבע שישולמו למערער הוצאות בסך של 2,500 ש"ח בגין ההליך שנמחק בבית המשפט המחוזי, כדי שהמערער "לא יצא בחסרון כיס". בית המשפט העליון הבהיר שלא יינתן למערער צו להוצאות בגין הערעור, כך שהסכום האמור שיקף אך ורק את הסכום שאמורה לפסוק הערכאה הדיונית בנסיבות של בקשות מחיקה דומות.

עו"ד אסף וייצן מאיר את פסק הדין.